

Cel daurat

Aquí la tenim, la imatge de la vida que es traça a l'interior de les parpelles

Foto: femme run

S'ha tornat a produir aquell miracle, la revelació d'aquell cel interior que reconec d'altres vegades, tot i que no sempre es presenta igual. La vida ho és tot menys monòtona. Asseguda al sol, en contemplació del jardí, tanco els ulls. Sota les parpelles comença a expandir-se un tel de fons de color malva rosat. Sobre aquest fons, que si el toquéssim amb les puntes dels dits tindria el tacte suau del cotó fluix, s'hi dibuixen formes de geometries mòbils. Són de color or brillant. Les geometries dansen, ara omplint els racons de la visió amb les seves filigranes, ara obrint un ull de sol al mig com si fos un llac, ara dibuixant formes en espiral, com es diu que treballa la vida en estat naixent.

Així, doncs, aquí la tenim, la imatge de la vida que es traça a l'interior de les parpelles, les formes de geometries mòbils que creixen fins a omplir de color d'or tota la pantalla de la visió interna. Veig per dins i sense més frontera que el meu cos aquest cel daurat que no cessa en un moviment que crea harmonies i dona escalfor. Aquesta sensació càlida i lluminosa no té temps perquè quan obro els ulls no sé el temps que ha passat. Mentrestant, l'ombra del magraner s'ha fet més llarga i ja m'arriba als peus. Sobre la falda hi tinc el llibre que estava llegint. Somric. Aquest és un moment tan dolç, de gratuïtat tan pura. Altra cosa no deu ser el cel.